

moet geheel op het peil van dit inzicht komen wat de massaactie betreft. Daardoor zal tevens aan de dictatuur van Ravesteijn c.s. een einde komen. Zelfstandigheid der massa is voorwaarde voor elke waarlijk communistiche politiek.

Douwes Dekker.

Op den 2en Maart zal het 100 jaren geleden zijn dat Multatuli geboren is. Een naam die het meest wordt gekend door de strijdende proletariërs. Dit zal vreemd klinken aan den letterkundige, voor den burgerlijken historicus en voor den ouderwetschen Dageraadman. Maar het strijdende proletariaat, speciaal zijn voorhoede, de communisten, hebben het meest reden om dien datum te gedenken. Want ofschoon Douwes Dekker een burgerlijk denker was, die tegen het socialisme stond met al zijn burgerlijke vooroordeelen, toch had hij als polemist tegen de bourgeoisie van ons land steeds een pijl op zijn boog, die het proletariaat ook heeft of moet hebben, dat is den pijl gericht tegen de koloniale politiek, de politiek van de vroegere en de bourgeoisie van thans. Toen Indië door den feodalen roof — het cultuurstelsel — werd leeggehaald, begreep Douwes Dekker zeer goed, dat vervanging van dit stelsel door vrijen arbeid, kortweg loonarbeid of particuliere exploitatie, inplaats van exploitatie door de regering waarbij heel Indië werd beschonwd als gouvemements plantage, geen verlichting zou brengen aan den inlander. Douwes Dekker richtte zich steeds tegen de Indische politiek. Dit deed hij en kon hij niet doen als wij thans doen of willen doen. Maar als burgerlijk denker was hij ongemeen scherp tegen de practijk en theorie der toen vigeerende koloniale politiek. Geen wonder. Als Ambtenaar in de Oost was hij bekend met de practijk van die politiek. Als groot mensch, als menschelijk mensch kwam hij in verzet daartegen. Dit heeft hem zijn ambt gekost. Van toen af bleef hij een zwerver, een gedeclasserde zoo men wil. En dit spreekt voor Douwes Dekker zoo, dat hij wist te strijden en te lijden voor een overtuiging. Dit is de stijl, de waarlijk groote stijl van Douwes Dekker, dat hij juist de bourgeoisie op het meest gevoelige punt steeds aanviel en toen verviel tot een armelijk avontuurlijk bestaan en toen bleef wat hij was, een arm letterkundige die met de heele wereld streed, voor zoover de heele wereld door het Holland van toen werd gerepresenteerd.

Wij eeren niet op den eersten plaats den letterkundige, ofschoon ook wij dit hoogelijk waardeeren en naar waarde zouden kunnen schatten, ook niet den wijsgeer, maar den strijder tegen de politiek van conservatief en liberaal of koloniaal en ander gebied. Als wij thans Dekker liefdevol gedenken en ook hij een plaats inneemt in ons communistiche hart, dan is dat omdat hij als burgerlijk denker tegen de burgerlijke politiek opkwam. Daarom is zijn naam ook steeds op de lippen geweest van alle socialisten, want Multatuli was zoo, dat hij ook het lijden van het proletariaat begreep evenals van den Javaan. Wij brengen hier een hulde aan den groote strijder Multa-

tuli, die ofschoon geen socialist of communist een pionier is geweest in den strijd tegen onze bourgeoisie, wier heel bestaan berust op de uitbuiting van de Indische volkeren en het proletariaat van Holland.

De staking der Transportarbeiders

Op het oogenblik is een strijd aan den gang die gevoerd wordt tusschen het reeders-kapitaal en de Transportarbeiders.

Deze strijd is daarom van veel belang omdat het reeders-kapitaal, de bezitters van de groote stoomvaartlijnen, van het heele overzeesche verkeer, een macht vormen die sterker is dan die van de industrie.

Oogenshijnlijk gaat het om kleine dingen. In werkelijkheid is het een machtsstrijd. Want de transportarbeiders bijten het spit af voor alle arbeiders met betrekking tot den loonstrijd. Gaat deze staking verloren dan is de kans op vermeerdering van loon voor andere categorieën voorloopig zeer gering, zoo niet geheel uitgesloten. Ofschoon wij volstrekt niet geestdriftig zijn ontrent de rol van de vakverenigingen ten opzichte van de revolutie, zijn wij toch van meening dat men steun moet verlenen aan dezen loonstrijd als een stukje van den klassenstrijd. De steun mag niet schriel zijn, maar er moet van harte en met volle hand gegeven worden. Steun en nog eens steun, dat moet het parool zijn. Want deze strijd is de strijd van alle arbeiders, de zaak van de transportarbeiders moet de zaak van het heele Nederlandsche proletariaat worden.

Als zoodanig kan de strijd opgevat als een politiek moment in de Nederlandsche arbeidersbeweging. Het spreekt van zelf dat wij er alles op willen zetten om dezen strijd te winnen. Dus zijn wij voor solidariteitsstakingen en dat niet op papier alleen, ook niet bij wijze van motie of resolutie alleen, maar in werkelijkheid. Want van de kant der havenbaronnen zal alles er op gezet worden om den strijd te doen mislukken, te saboteeren. De arbeiders moeten dus alles doen om dezen strijd te doen slagen.

* * *

Van de zijde der moderne vakbeweging is men heel aardig bezig om roet in het eten te gooien, althans van de zijde der leiding van het N.V.V. Men verspreidt een manifest, gericht tegen een uitbreiding, een algemeen

wording der slaking. Wijders zingt men mee in het koor der burgerlijke pers, door te werken met het spook der geheime conferentie die hier in de hoofdstad heeft plaats gehad.

Geen communistiche avontuur... Deze vrees is geheel ongegrond. Want de onafhankelijk georganiseerden in het transport evenals de modernen, zijn heusch geen communisten. Deze arbeiders willen alleen de staking winnen. Het wil ons echter toeschijnen dat de modernen, de leiding althans, van meet af, hebben willen aansturen op een vergelijk, naar bemiddeling streven. Daarom willen zij den strijd binnen de engst mogelijke perken houden. Uit dien hoofde werken zij met het spook der communistiche conferentie, met het praatje van het avontuur.

Om hun eigen taktiek te maskeeren schrijven zij aan de onafhankelijk georganiseerden een strijdwijze toe, die evenmin door de laatsten wordt toegepast.

Wij voor ons meenen niet slecht geïnformeerd te zijn als wij beweren, dat in de rijen der modern georganiseerde havenarbeiders evenveel gevoeld wordt voor de solidariteitsstaking als in het andere kamp.

Want heusch, het proclameeren van een solidariteitsstaking — en dit zal wel zeer zuinig worden toegepast gezien den geestes-toestand der arbeiders — is een te gewoon ding dat ver af is van een revolutionair-politieke massastaking, dat de leiders der modernen dit niet zouden weten. Maar de heele massa van de, van alle georganiseerden, laten strijden, de geheele troepenmacht in te zetten, dit wil Sterhuis niet. Veel beter zou een bemiddeling zijn. Bijvoorbeeld als de regering eens ingreep.

Anders kost de staking veel geld, veel moeite. Er komt misschien toch uitbreiding van. Zoo is wel de opinie van het gros der moderne kopstukken. Daarom remmen, lasteren, en de samenwerkende onafhankelijken zoover mogelijk van het contact met eigen modern georganiseerden afhouden.

Dit is een houding van den kant der moderne leiders die wij niet scherp genoeg kunnen brandmerken. Arbeiders, kameraden, stel daarom alles in het werk om deze staking door uw daadwerkelijken steun te doen gelukken. Als één man tegen de kapitalisten in het haven- en transportwezen.

Arbeiders steunt dit orgaan. Het gaat van arbeiders uit! De verlossing der arbeiders moet van hen zelven uitgaan. Zendt daarom uw steun aan de Administratie, want voor f1.— per jaar kunnen wij U dit blad niet leveren.

DE ROODE VAAN

Onafhankelijk Orgaan voor Communistische Politiek

Redactieadres: B. LUTERAAN
Lijnbaansgracht 297^{boven}, Amsterdam

1e Jaargang No. 7
Februari 1920

Dit blad verschijnt eens per maand.
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 1.— per jaar. Advertentiën f 0.15 per regel.
Administratie: Lijnbaansgr. 297^{boven}, A'dam.

De Volkenbond en de Communistische kamerfractie.

Het einde van den wereldoorlog tusschen de Centrale en de Geallieerde mogendheden, waarin de laatste overwinnaar zijn gebleven, heeft in de kapitalistische wereld veranderingen gebracht. Het voor den wereldoorlog bestaande evenwicht tusschen de groote mogendheden is opgeheven. Met den vrede van Versailles is een nieuwe fase in de ontwikkeling van het kapitalisme aangebroken. De volkenbond door de geallieerden gesticht, is de uitdrukking van de nieuwe machtsverhoudingen.

De wereldoorlog heeft de machthebbers in de entente-landen voor geweldige problemen gesteld. Het is de taak van deze machthebbers om de door den wereldoorlog ontwrichte kapitalistische wereld weer te herstellen; en om tegelijkertijd vorm te geven aan de nieuwe internationale-politieke werkelijkheid, de heerschappij van het Entente-kapitaal.

De nieuwe internationale organisatie, die aan de heerschappij van de entente-machten vorm moet geven is de „Volkenbond“, het verbond van de kapitalistische-staten.

Deze statenbond, in het politiek jargon van de entente-diplomatie aangeduid als „Volkenbond“ zal tot taak hebben de kapitalistische wereld te reorganiseeren in overeenstemming met de nieuwe machtsverhoudingen tusschen de staten, zij zal de wereldheerschappij van de Entente moeten verdedigen. Dit is zijn taak ten aanzien van de machtsverhoudingen tusschen de kapitalistische staten. Zijn andere niet minder voornamste taak zal het zijn, de proletarische revolutie stuk te maken, het kapitalisme weer zoo spoedig mogelijk geheel te herstellen.

Hiermede hebben wij het algemeen karakter van den volkenbond aangegeven. De entente-machten als de leiders van dezen bond, treden dus op als de alleenheerschers in de kapitalistische wereld, als worgers van de proletarische revolutie. De entente is thans de groote vijand van het revolutionaire proletariaat. De gansche kapitalistische wereld wordt van haar ondergesohikt gemaakt. In dit licht zien wij dan ook de aansluiting van Nederland bij den volkenbond. Deze aansluiting heft alles wat aan zelfstandigheid aan de Nederlandsche-bourgeoisie nog overgebleven was op! Nederland is hiermede een aan de entente ondergeschikte Staat geworden.

Als wij de beschouwing en lezen door de leden van de „Revolutionaire kamerfractie“ over Nederlands aansluiting bij den volkenbond genooden, dan moeten wij vaststellen dat door hen biter weinig is gezegd over de beteekenis van den volkenbond, voor den

internationalen strijd van het proletariaat in het algemeen en voor den strijd van de Nederlandsche arbeiders in het bijzonder. Door hen is niet aangetoond dat de volkenbond is, de machtsconcentratie van de vijanden der proletarische revolutie, onder aanvoering van de entente. De entente is thans de machtigste en daardoor de gevaarlijkste vijand van het proletariaat. Deze waarheid is noch door van Ravesteijn noch door Wijnkoop in de kamer gezegd. Nog steeds houden deze twee leiders van de „communistiche partij“, dit voor de arbeiders in het halfdonker. Tijdens den wereldoorlog hebben wij betoogd dat Duitschland — „de duisterste macht van Midden-Europa“ zooals v. Ravesteijn het Februari 11 in de Tweede Kamer noemde — voor het proletariaat de gevaarlijkste vijand was. Deze verderfelijke meening werd door hen dag aan dag aan de arbeiders verkondigd, de historie heeft intusschen het verkeerde van deze opvatting aangetoond.

Nog steeds werkt deze verkeerde opvatting bij de leidende politici van de C. P. door, nog altijd is Duitschland „de duisterste macht van Midden-Europa“, de gevaarlijkste vijand van het proletariaat. De werkelijke beteekenis van den volkenbond kunnen zij niet vaststellen omdat zij dan moeten „zeggen wat is“ namelijk dat thans de entente de sterkste vijand van het strijdende proletariaat is. Zij die meenen dat met de nederlaag van het Duitsche imperialisme, de taktiek van de leiders der C.P. ten goede zou veranderen kunnen thans weer eens zien hoezeer zij zich hierin hebben vergist, deze leiders draaien misselieden wel, maar zij draaien steeds om zichzelf heen. Evenmin als zij gedurende den oorlog hebben ingezien dat voor het strijdende proletariaat de beide elkaar bestrijdende imperialistische groepen even gevaarlijk waren, evenmin zien zij nu in dat de entente thans, na de Duitsche nederlaag de gevaarlijkste vijand van het strijdende proletariaat is.

Het revolutionaire proletariaat heeft nu vooral de taak om de volkenbondplannen van de Entente-bourgeoisie te ontmaskeren, in te zien dat deze volkenbond een aanslag is op de proletarische revolutie. Inplaats van consequent en revolutionair stelling te nemen tegen de entente-revolutionaire plannen van de Entente-bourgeoisie, heeft de woordvoerder van de C. P. in de Kamer verklaard dat hij alhoewel „afvrijzend“ tegenover dit pactum (overeenkomst) staande, dit niet is omdat hij „er en voor de geheele wereld en voor de en voor ons land zulke vreeselijke dingen van verwacht.“ Dit is duidelijke taal. Indien onzerzijds zulk een dwaze verklaring ooit ware afgelegd om een statenbond,

onder opperheerschappij van Duitschland—Oostenrijk, we zouden zeker voor pro-Duitschers, contra revolutionairen, steunpilaren van de Hohenzollern uitgemaakt zijn.

Voor de geheele wereld en ons land verwachten wij wel degelijk „vreeselijke dingen“ van den volkenbond als onderdeel van het „pactum“, of het pactum als uitvloeisel van den volkenbond. Daarom v. R. er den ook „afvrijzend“ tegenover staat, mag Kolthek weten die ook tegen toetreding tot den volkenbond stemde. Ofschoon ieder weet dat Kolthek Entente-social-patriot is, zonder revolutionaire frasen.

De overwinning van Engeland en Amerika is de overwinning van de contra-revolutie; de vrede van Versailles en de heele lotsbestemming van de wereld is thans niet beter dan wat de wereld zou moeten ondergaan hebben, indien Duitschland en zijn bondgenooten den urele zou hebben opgelegd. Het praatje uit de onafhankelijke rede van v. Ravesteijn; „Ik geloof niet in de mogelijkheid van het voortbestaan der kapitalistische wereldorde, ook niet in de mogelijkheid van een werkelijk functioneeren van dezen bond, deze nieuwe kapitalistische statenorde“, snijdt geen hout. Want de bond bestaat, hij is in werking. De zaak is dat Ravesteijn c.s. hem niet aanvalt. Wat v. R. gelooft is zeer interessant, maar voor ons is van meer belang waarom v. R. zoo „zwartgallig“ niet is tegenover de overwinning van de trust Engeland—Amerika en de vazallen. Want als Kolthek reeds zoo „ver“ gaat tegen Holland's toetreding tot den bond der geallieerden te stemmen, blijft er niet veel over om mee te geuren als principieel voor de communistiche kamerleden.

Een politicus die zulk een verklaring aflegt kan het reactionair karakter van den volkenbond niet blootleggen.

De man die alles slechter herhaalt wat bij v. R. nog zin heeft, ook al mogen wij in beginsel daar tegenover staan, n.l. Wijnkoop zei reeds in de openingsrede op het laatste congres van de C.P. gehouden te Groningen: „Wij doen niet mede aan het fgeschreeuw dat nu opgaat over den vrede. Dat is onze eer.“ Het is duidelijk dat wat v. R. thans zei in kuischere bewoordingen over het „pactum“, niet anders is als de meer grove uitlatingen van Wijnkoop. Tegen de tastbare resultaten van de overwinning van de wereldtrust Engeland—Amerika, tegen den vrede en den volkenbond als geheel als zoodanig, daar verwacht men „voor de geheele wereld en voor ons land“ zulke vreeselijke dingen niet van.

Het verschil in toon en in opvatting moet ieder opvallen, die bedenkt in welke scherpe

beoordingen v. Ravesteijn altijd en nu nog Duitsland aanvalt. Terwijl wij kunnen vaststellen dat de entente alle middelen aanwendt om de proletarische revolutie neer te slaan, wij wijzen op het optreden van de entente tegen de Hongaarsche raden-republiek, wij wijzen op haar optreden tegen Rusland, tevens wijzen wij er op hoe de entente thans in Duitsland, de reactie bevordert, weten deze „revolutionairen” van de C.P. niets anders te vertellen dan dat zij van den volkenbond niet zulke vreeselijke dingen verwachten.

De houding door de Kamerleden bij de behandeling van het voorstel tot aansluiting bij den volkenbond is even gevaarlijk als de tactiek door hen tijdens den oorlog gevolgd, toen was hun tactiek contra-revolutionair doordat zij verschil maakte tusschen het eene en het andere imperialisme, thans is zij het, doordat zij de revolutionaire consequenties uit de internationale verhoudingen niet wil trekken. Het is thans revolutionaire plicht om te zeggen welk gevaar de entente politiek oplevert voor den internationalen strijd van het proletariaat. De leiders van de C.P. in plaats van deze werkelijkheid uit te spreken weten niets beter te doen dan nu weer te zeggen dat Duitsland de eenige veroorzaker is van den oorlog en door te wijzen op de „verstarring” van de Deutsche arbeidersbeweging alleen, terwijl van de „verstarring” van de arbeidersbeweging in de entente-landen in deze Kamerredevoering door van Ravesteijn niets gezegd werd.

Deze houding van v. Ravesteijn is volkomen in overeenstemming met de opvattingen die thans door „de Tribune” ten aanzien van de Deutsche arbeiders verkondigd worden, n.l. dat voor de revolutie van de Deutsche arbeiders voorloopig niet veel te hoopen is, wel echter van de Fransche en Engelsche arbeiders. Dit is natuurlijk een dwaze opvatting vooral van deze menschen die gedurende den oorlog ons trachten wijs te maken dat de Deutsche nederlaag de revolutie zou brengen. Evenmin als het toen juist was om het Deutsche imperialisme speciaal te bestrijden evenmin is er thans reden om van de Deutsche arbeiders niets meer te verwachten. In plaats van deze onzinnige wanhoopshouding is het de taak van de revolutionairen om het reactionaire karakter van de entente en haar volkenbond aan te lichten.

De strijd van de revolutionairen tegen den reactionaire volkenbond is thans nog meer dan vroeger noodzakelijk, omdat het Nederlandse kapitaal zich thans ook bij den Volkenbond heeft aangesloten en Nederland thans is geworden een bondgenoot van de Entente. Voor ons Nederlandsche revolutionairen is thans de strijd tegen den volkenbond, d.i. tegen de Entente, voornaamste plicht. A. K.

Naschrift. De andere punten uit de rede van v. R. bespreken wij nog nader. Onze krant is te klein om alles in één keer te bestrijden.

Het Engelsche imperialisme en het Iersche vraagstuk.

In het Januari nummer hebben wij gepoogd uiteen te zetten wat onze meening was ten aanzien van de zelfstandigheid van Ierland.

De wet waarbij een parlement of

worden ingesteld, is thans door de Engelsche regering ingediend bij het Lagerhuis. Omtrent dit onderwerp leest men:

„Er kan worden aangenomen zegt „de Times”, dat de voornaamste bepalingen van het onderwerp zullen zijn, dat er twee parlementen zullen worden ingesteld: één voor Zuid-Ierland, Leinster, Munster en Conaught en de drie Ulster-landen: Cavan, Monaghan en Donegal, en één voor Noord-Ierland en de zes overige Ulster-landen. De parlementen zullen zetelen resp. in Dublin en Belfast. Het blad voegt er aan toe dat de grens van dit noordelijke legislatieve gebied pas op het laatste oogenblik is vastgesteld. De door de commissie voorgestelde grens liet men vallen en het kabinet besloot tot het huitsluiten van zes noordoostelijke Ulster-landen, — Antrim, Down, Armiagh, Londonderry, Fermanagh en Tyrone.

De twee parlementen zullen, eveneens volgens de „Times”, volledige wetgevende bevoegdheid hebben, welke hen in staat zal stellen één enkel Iersch parlement in te stellen zodra de vereeniging is voltooid. De Iersche vertegenwoordiging in het Engelsche Lagerhuis zal op 42 leden worden teruggebracht. De volgende bevoegdheden zullen de Ierschen parlementen worden verleend: onderwijs, landbouw, wegen en bruggen, transportwezen, ouderdomspensioen, gemeentezaken, plaatselijke rechtspraak, hospitalen, drankwet, politie, huisvesting en arbeidswetgeving.

Posterijen, muntwezen, handelsmerken, vuurtorens en hoogere rechtspraak zullen worden voorbehouden tot dat de twee Iersche parlementen tot overeenstemming zijn gekomen.

De „Times” vervolgt. De Iersche regering zal een voordeel moeten hebben van de rechten en belastingen, die in Ierland worden geheven en die meer bedragen dan de billijke bijdragen tot de takken van dienst in het Rijk. Deze meerderheid wordt voor de eerste twee jaren op 18 miljoen pd. st. per jaar geschat, waarbij 23.500.000 pd. st. voor uitgave voor zuiver Iersche takken van dienst overblijven. Vóór het einde der twee jaren zal een financiële raad worden ingesteld om een rechtvaardig belastingstelsel voor de toekomst op te maken, waarbij rekening wordt gehouden met de resp. draagkracht van Noord- en Zuid-Ierland en het Ver. Koninkrijk. Aan dit bedrag zal gedurende vijf jaeren worden vastgehouden, om daarna voor herziening vatbaar te worden. Er zal voorts een vrije gift van één miljoen pd. voor elke Iersche regering worden geschonken om de kosten van de inrichting van het nieuwe bestuurswerktuig te dekken.

De opbrengst van het grondbezit in Ierland dat jaarlijks drie miljoen pd. bedraagt, zal den Ierschen regering als een vrije gift worden overhandigd voor ontwikkelings- en verbeteringsdoeleinden en zal van de belasting worden afgetrokken. Elk Iersch parlement zal dezelfde bevoegdheden tot het heffen van belastingen hebben als de legislatieve staten in de Ver. Staten van Amerika.

Er zal een Raad van Ierland worden opgericht, bestaande uit twintig vertegenwoordigers die door elk der beide parlementen worden gekozen. Deze Raad zal de bevoegdheid

erlangen wetgevende macht uit te oefenen ten opzichte van de z.g. Private Bill en kan voorts elke bevoegdheid aanvaarden binnen de grens van het gezag der beide parlementen, welke deze hem wenschen te verleenen.

Als men deze beschrijving leest van de wet, zal men vragen wat dit toch eigenlijk te betekenen heeft. Twee parlementen in één land hoe zit dat? Menig lezer van een krant zal wel het woord Ulster zijn tegen gekomen.

Ierland is krachtens het ontwerp van wet verdeeld in Noord en Zuid. In het Noorden is Belfast de plaats van de Industriële ontwikkeling, waar de meerderheid van de bevolking Protestant is. Het Zuiden met Dublin als hoofdplaats, is de vesting van Sinn Fein, van de boeren en pachters, is Katholiek.

Voor den oppervlakkigen beoordeelaar is het Noorden vooruitstrevend en het Zuiden reactionair, want de industrie nietwaar zal wel de bron zijn van allen historischen vooruitgang. Deze platte opvatting van het historisch materialisme wordt hier weer schitterend weerlegd door de feiten. Want de industrie van Ulster is tegen afscheiding van Ierland en tegen de overheersching van het Zuiden, van Dublin. Het belang van Ulster is verbonden met de belangen van de Engelsche industrie.

Een schrijver in de „Fortnightly Review” van Aug. '19 de bourgeoisie van Belfast schetsende, zegt: „In Belfast is alles materialisme. De jacht naar rijkdom laat geen ledigen tijd voor hogere gevoelens, die dan ook niet bestaan. Het is geen hooger gevoel dat aan Sir Edward Carson zijn aanhang bezorgt, maar bezorgdheid voor de toekomstige zekerheid van den industrieelen en commercieelen bloei”. De Engelsche schrijver zegt dan verder: „De man van Ulster houdt van zijn politiek, van zijn godsdienst, maar hij heeft zijn fabriek en zijn boerenplaats nog meer lief. Alles wat het laatste in gevaar kan brengen zal door hem worden afgewend met alle middelen.”

Hij, de man van Ulster is tegen de eenheid van Ierland op dien grond. Sir Edward Carson, lid van het Engelsche kabinet, de leider van Ulster, is het juiste tegenstuk van de Valera, de leider van Sinn Fein, die Ulster „een Engelsch garnizoen” noemt. Deze kwalificatie is zeer duidelijk. Wat is in dit verband nu de betekenis van het ontwerpwet betreffende Ierland door de bende Lloyd George bij het Lagerhuis ingediend?

Dat de tweeheid van Ierland wordt bestendigd en de verdeeldheid wordt gesanctioneerd door de wet. De oude lens van „verdeelen en heerschen” wordt door het Engelsch imperialisme hier zeer in het ooglopend toegepast.

Lloyd George, de slachter van miljoenen, speelt hier een spel van vuile demagogie, ten einde de Iersche natie blijvend te onderdrukken.

Ulster een „parlement” en het Zuiden ook. Belfast en Dublin „gelijke rechten”. De Engelsche democratie treedt hier in het juiste licht. Dit aan te toonen is zeer gemakkelijk. De Times, het hoofdorgaan van het Engelsche imperialisme, het hoofd der Northcliffepers, noemt de wet „de vierde wet op de zelfregering” (Home Rule) van Ierland.

Daaruit blijkt reeds wat het ontwerp te betekenen heeft. Geen zelfstandigheid, maar een wet om Ierland te ketenen aan het

Engelsche wereldrijk. Op den 28sten Februari schreef het blad o.m. over het ontwerp:

„Eerstens is (het ontwerp) niet onverenigbaar met het beginsel van Federatie met het vereenigde Koninkrijk nog met het principe van meerdere centralisatie van de regeering van het Britsche Keizerrijk. Tweedens: het ontwerp wet betreffende Ierland is in de kern de belichaming van de meening van Groot-Brittannië, in stede van een poging om de gunst te winnen van de politieke partijen van Ierland, op een gevaarlijk en noodlottig oogenblik”

De „Times” zegt alles wat ze zeggen moet. De verdeel en heerschet is volkomen verenigbaar met alle schijn-democratie van het Britsche Imperialisme.

De financiële bepalingen van het ontwerp laten we nu rusten evenals de overblijvende bepalingen omtrent de vertegenwoordiging van Ierland in het Lagerhuis. De heerschappij van het Britsche Imperialisme over Ierland wordt door de nieuwe bepalingen van wet dus versterkt.

Het groote lichtpunt in deze materie is, dat Sinn Fein ten scherpste deze „oplossing” der Iersche kwestie afwijst. Sinn Fein wijst deze poging om hen meer in ketenen te slaan krachtig af. Het bedrag van Lloyd George wordt door hen volkomen doorzien. Op dit punt wil Sinn Fein van geen compromis weten. Ze gaan voort met den strijd voor een nationaal, zelfstandig Ierland. Dat dit in het belang is van het Engelsche, van het heele wereldproletariaat om het Britsche imperium te verzwakken, hebben wij in ons vorig artikel uiteengezet.

Huichelarij en onderdrukking van het vrije woord in de C.P.

De lezers zullen ongetwijfeld kennis hebben genomen van onze meening over de redactie van het blad „De Nieuwe Tijd”. Tot onze spijt bleven er eenige fouten in het artikel staan. De welwillende lezer zal het juiste verband wel hebben gevonden van een enkelen zin, die was afgebroken door een verkeerd leesteken, die weet thans dat het critische woord tegen „De Nieuwe Tijd” vooral gericht was tegen p.g. H. Roland Holst. Zondag 7 Maart sprak onze partijgenoot Roland Holst te Amsterdam over: „Het kind in Sovjet-Rusland”.

Aan het slot van haar rede beval onze p.g. De Tribune en De Nieuwe Tijd aan. Aan Roland Holst werd toen door een p.g. de vraag gesteld waarom zij niet de Roode Vaan aanbeval. Roland Holst antwoordde toen dat zij dat vergeten had, maar ook de Roode Vaan aanbeval als een goed communistisch blad, o'schoon zoo zei Roland Holst, ik in dit blad geen goede communist word genoemd. Wij nemen van deze verklaring gaarne nota. Dit oordeel weegt daarom, juist omdat Roland Holst door ons werd bestreden.

* * *

In de Tribune van 9 Maart (A'damsche Editie) is een uitvoerig verslag van genoemde rede opgenomen. In het verslag wordt wel

weergegeven de aanbeveling van de Tribune en De Nieuwe Tijd, maar niet van De Roode Vaan. Het slot van het verslag luidt: „Er werden eenige vragen gesteld, die naar genoegen der vergaderden werden beantwoord”.

Welke vragen dit waren zegt het verslag niet. Juist de interessante vraag van de niet aanbeveling van De Roode Vaan is uit het verslag gelaten. Dat is dezelfde methode die „Het Volk” steeds nog heeft. Roland Holst wordt dus wel „verslagen”, maar niet „veroordeeld”. Natuurlijk dat de brave Tribune nog steeds veel verontwaardiging versplit tegen het Volk en zijn persmilitanten.

* * *

Nu wij toch bezig zijn de journalistieke zeden van De Tribune een weinig in het licht te stellen nu voegen wij er nog een woordje bij. Het men wel op het eigen a.d.g. verschijnsel in de C.P. dat Ds. Kruyt steeds preekt over Gorter's Wereld-revolutie? Waar haalt de brugge van v. Ravesteijn en Wijnkoop toch de vrijheid vandaan om iets te loven en te prijzen waar zijn leidsmannen in de Kamer telde tegenstanders van zijn? Of op dit thema malle redevoeringen te baseeren, waarvan onlangs één in extenso, in De Tribune was gereproduceerd? Weet Kruyt niet dat Wijnkoop en van Ravesteijn felle tegenstanders zijn van den „doctrinaire” Gorter, dat zij, zijn leidsleden, nimmer en nooit nog een woord ter recensie hebben geschreven over de brochure „De Wereldrevolutie”?

En geen wonder! Ja, ze zullen zich nog bloot geven ook, door openlijk tegen een brochure van Gorter te keer te gaan. De macht in het P. B., in de krant, en dan je eigen tactiek doorzetten, dan merkt de rest van de partijgenooten niets van het verschil tusschen Gorter en de leiders der C.P. Steeds maar handig zijn, dat is je ware!

Het is dus minstens een verkeerde manier als de afdelingen van de C.P. een genster van Gorter, een meelooper van de communistische Kamerfractie, laten babbelen over Gort's Wereldrevolutie.

Zoo ook bestaat er in de C.P. een soort huichelarij om over Gorter's Panteleonspreken, terwijl men zoowel in het eene als in het andere geval, een fel tegenstander is en blijft van Gorter's tactiek. Als Gorter maar een verklaring of een brochure verspreidt over de tactiek op een congres der partij, dan zetten da officiëlen een heel ander, hun ware gezicht, d.i. van vijanden van een revolutionaire tactiek tegen het wereldimperialisme, thans nitsl'nd belichamend in Engeland en Amerika.

Laat dus Gorter's Wereldrevolutie en Pan maar voor wat ze zijn als ge dan toch niet de ideeën van Gorter aanvaardt. De ideeën van Gorter zijn één geheel. De spisburgers in de C.P. mogen nog zoo sympathiseeren met de éene zijde, de kunst ziet U, van Pan, de andere zijde, de rauwe, die van de kritiek, heelemaal geen kunst, nietwaar, want oordeelen is geen kunst, wel naloopen van v. R. en Wp. dat is eerst wat willen zij — de congressen van de C.P. sinds 1917 toonen dit — niet. Daar lachen ze om de scherpzinnige vijanden van

Wp. en v. R. Zou het nu niet meer in overeenstemming met de waarheid zijn geen vertoon te maken door Pan en de Wereldrevolutie te laten bespreken door vijanden, door tegenstanders van Gorter's strijdwijze ten aanzien van het wereldimperialisme? Zoo is nu de krant, zoo is de partij, moge de Tribune en de partij in de verbeelding van heele en halve intellectueelen ook anders schijnen. Het is nog steeds waar wat Marx eens zei van den kleinburger bij uitnemendheid, Proudhon, dat hij steeds bestaat uit een eenerzijds, anderzijds, dat hij de goede zijde van het kapitalisme ziet en niet de slechte.

Steeds dus half, zoo doen de kleinburgers en intellectueelen ook ten opzichte van Gorter.

Daarom brave menschen, schaam je niet, als je de kritiek niet wil van Gorter, gebruik hem dan ook niet voor reclame! Als je dan toch dompen wil, dan goed, doch dan het geheel. Als Roland Holst spreekt geeft dan vol dige verslagen. Want heusch de persmanieren van De Tribune doen in menig opzicht denken aan de Jesuitenpers, Het Volk en De Maasbode.

De conferentie der Communisten te Amsterdam.

In de eerste helft van Februari vond in Amsterdam een internationale conferentie plaats van de partijen en groepen, die staan op den grondslag van het program der 3e Internationale. Een van de punten der agenda was de oprichting van een West-Europeesch bureau. Dit bureau zal te Amsterdam gevestigd zijn en ondergeschikt zijn aan het uitvoerend comité te Moscou. De moeilijkheden die door de regeeringen in alle landen aan den communisten in den weg worden gelegd, waren o rzaak van de onvoldoende behandeling van het program zooals dit was opgesteld. De besluiten van de internationale conferentie zullen voor den arbeid der communisten van verstrekkende betekenis zijn. In de voornaamste kwesties is een gemeenschappelijke basis gevonden, die geschikt is in de komende revolutionaire actie voor alle deelnemers der conferentie één gemeenschappelijk frontvormen. Dit alles ondanks de Hollandsche regeering en hare organen die een kloppacht hadden georganiseerd op de deelnemers der conferentie.

Vertegenwoordigd waren: Amerika door een vertegenwoordiger der communistische partij, uit Engeland waren vertegenwoordigers van alle vier groepen aanwezig.

Verder waren er: België, Holland, Rusland. Gedurende de behandeling van de voornaamste punten waren op de conferentie uit Duitschland slechts aanwezig de vertegenwoordigers der oppositie in de Deutsche communistische partij, afgevaardigd door het informatiebureau. De afgevaardigden van Zwitschland evenals de gedelegeerden van de Centrale der communistische partij in Duitschland kwamen eerst nadien. Als eerste punt der agenda kwam de internationale actie ter sprake. Na twee inleidende referaten werd door alle sprekers bij de discussie erop gewezen dat in plaats van de politiek van woorden en

resoluties die de kern was van de politiek den Tweede Internationale, moest komen de politiek van de daad, de internationale actie evenals de eerste Internationale deed. Een resolutie die daarop betrekking had werd aangenomen. Inzake het punt, de constituering en samenstelling van het bureau, werd besloten dat ieder land slechts een stem zou hebben, dat echter in landen waar meerdere groepen bestaan die zich stellen op den bodem der 3e Internationale en naar hare besluiten handelen, deze ééne stem onder de groepen gelijkelijk moet worden verdeeld. Engeland met zijn 4 groepen daar heeft elke groep een vierde van de uit te brengen stem. Om een besluit te nemen heeft het bureau noodig, dat van de 4 groote landen, Engeland, Italië, Frankrijk en Duitsland, drie aanwezig zijn. Het bureau mag ook besluiten nemen wanneer inplaats van één van de afwezigen uit de groote landen, twee der kleine landen treden. De leiding werd toegewezen aan drie partijgenooten die in Holland gevestigd zijn. Een persbureau zal de pers en de partijen in alle landen van materiaal voorzien over den stand der internationale beweging. Verder ging men over tot de stichting van een archief. Wat de financiën betreft, dezen kon men helaas niet regelen doordat de Sovjetregering 20 miljoen Roebel in edelgesteenten ter beschikking stelde. Het proletariaat van alle landen zal het bureau moeten helpen aan de noodige middelen. Om slechts iets te noemen werd door de hollandsche partij f100.— aan het bureau ter beschikking gesteld, door de groepen in Engeland elk vijf pond Sterling. De partijen der overige landen zullen naar de mate hunner krachten moeten bijdragen. In den vervolg zal de contributie naar het aantal leden worden berekend.

Verder kwam het punt bedrijfsorganisatie in behandeling. Na een inleiding door de Amerikaanse I. W. W. en de Engelsche Shop-Steward-beweging en de «Arbeiter Unionen» in Duitsland, was er een opgewekte discussie en werd het standpunt der conferentie in de algemeene lijnen aangegeven door de vertegenwoordigers van Amerika. Ook werd de kwestie van de samensmelting van de verschillende groepen in een land tot één geheel nog behandeld, voordat de scherpe vervolging der «democratische» regering van Holland, een einde maakte aan de conferentie. Als wij het resultaat der conferentie kort samenvatten, zoo kunnen wij zeggen dat het gelukt is, de communistische beweging in de westelijke landen van Europa te doen samenwerken in één geheel. In het stichten van een filiaal, in den vorm van een bureau, een middenpunt is geschapen, waardoor een betere oriëntering mogelijk wordt voor de verschillende partijen, waardoor een vastere band tusschen de partijen der revolutionaire beweging op internationalen grondslag wordt verkregen. Wij willen niet verzwijgen dat door de afwezigheid der Zuid-oostelijke landen, Italië, Zweden, Noorwegen, Denemarken en ook voor een deel van Duitsland, waarvan het P. B. der Communistische partij van Duitsland eerst zeer laat verscheen op de conferentie en door besprekingen met het bureau het resultaat der voorafgegane bespreking

weder trachtte ongedaan te maken, de conferentie het karakter van een rompsconfentie droeg. Zonder twijfel zal het noodig zijn binnen korten tijd trots alle moeilijkheden, een regelmatig congres bijeen te roepen. Daar zal alles in behandeling moeten komen wat op de conferentie te Amsterdam ongedaan moest blijven, en een uitspraak te krijgen van de partijen van alle landen om te komen tot één front van het wereldproletariaat tegen het wereldimperialisme.

Van uit dien gezichtshoek gezien, is de betekenis der conferentie een eerste schrede na het stichtingscongres van Moscou. De in Amsterdam geleverde arbeid is de voorbereiding tot samenwerking van de krachten der wereldrevolutie, in de West-Europeesche landen, organisatorisch als een machtig orgaan van den bevrijdingsstrijd van het proletariaat, te doen optreden ter omverwerping van het wereldkapitalisme.

O. S.
Uit de „Kommunistische Arbeiterzeitung”
Hamburg.

Naschrift. Dit stukje verscheen reeds op den 19en Februari. Het orgaan van de C.P. de Tribune bevatte tot heden geen letter over de zaak, behalve een brok gelicht uit de burgerlijke pers. Wij vestigen de aandacht van onze lezers op eenige interessante punten in het vertaalde overzicht. Eerstens dat de oppositie van de communistische partij in Duitsland op de conferentie tegenwoordig was. Tweedens dat vermoedelijk, bijna zeker, den ouden vorm der vakvereniging is afgezworen. Overigens zijn wij volkomen niet zoo optimistisch als O.S. wat betreft de resultaten.

Hierbij gaan wij uit van den toestand zooals die is in de West-Europeesche landen met betrekking tot de revolutionaire beweging in verband met den geest van het proletariaat. Voorloopig zal aan dien toestand niet veel te veranderen zijn door een conferentie, hoe noodig ook op zichzelf, om voeling met gelijk of ongeveer gelijk gezinden te krijgen. Wij hopen dat deze zwartgalligheid door de gebeurtenissen zal worden beschaamd.

De natuurlijke historie van het orgaan van het N.A.S. „De Arbeid”

Het dagblad „Het Volk” te bestrijden, een kunst is het niet. Dit persorgaan heeft onder de instinctief revolutionair-voelende arbeiders een kwaden naam. De erkende, de openlijke sociaal patriotten te bestrijden is gemakkelijker dan de niet erkende, de niet openlijke.

Marx schreef eens, dan de erkende conservatieven minder gevaar opleverde voor de arbeiders, dan de z.g. vooruitstrevende en dat men op de laatste meer moet letten. De schijn-revolutionairen zijn de ergste, de meest verwoede tegenstanders van een waarlijk revolutionaire beweging.

Reeds in het eerste nummer van dit blad hebben wij er op gewezen, dat de bladen der arbeiders in handen zijn van de leiders, hetzij intellectueelen uit de groote of kleine bourgeoisie of van de opkomelingen uit de arbeidersklasse. De arbeiders hebben in den regel niemandal in te brengen, in hun „eigen” organen. De geestelijke onzelfstandigheid, het totaal

gebrek aan inzicht is daarvan wel een der diepste oorzaken. Alleen het inzicht, de geestelijke zelfstandigheid maakt onafhankelijk en niet de naam syndicalist of communist of andere «ist». De leiders hebben als regel belang bij die onzelfstandigheid der door hen beheerschte massa. Zij, de leiders, geven slechts zooling plaatsruimte als dit in het belang der beweging is. Wat dat belang is, maken zij, de redacteurs uit.

De pers is het machtigste wapen in handen der arbeiders.

Het voornaamste wapen der arbeiders, de pers, is geworden een instrument der leiders om de onzelfstandige massa te beheerschen. Het blad „De Arbeid” is er een voorbeeld van. We schreven boven ons artikelje „De natuurlijke historie” enz. Dit moet men niet letterlijk opvatten. Want hoe het blad in den beginne was kunnen wij in dit bestek geheel buiten beschouwing laten. We spreken slechts eenige trekjes zoo men wil, uit de historie van „De Arbeid” gedurende en na den oorlog. Welk blad was het b.v. wat in ons land de legende trachte ingang te doen vinden dat Liebknecht gedurende zijn verblijf in België het lied had gezongen van „Deutschland, Deutschland, über alles”?

Het blad „De Arbeid”. Welk blad was het steeds alleen de sociaal democraten de schuld van den oorlog gaf en nooit de Fransche syndicalisten of anarchisten zooals Kropotkin, Frans Verbeke, Sebastien Faure en meerdere in andere landen?

Zoo werden de arbeiders ingelicht door de Engelsch-Fransche gezinde sociaal patriotten van „De Arbeid”. Deze totaal valsche voorstelling van zaken alsof alleen de syndicalisten vrij waren van de smetten der oorlogspolitiek trachtte „De Arbeid” ingang te doen vinden. Deze beschouwing over het karakter van de voorlichting van het orgaan „De Arbeid” vindt steun in de bewering van Lansink Jr. de zoon van den vader der heilige familie, geuit op het tweejaarlijksch congres van het N.A.S. te Utrecht: „dat de sympathie der vooruitstrevende arbeiders in Nederland uitgaat naar de geallieerden”, alias het Engelsch-Amerikaansch imperialisme.

Waren toen de arbeiders in het N.A.S. zoo geweest als de Tribune ze wel tegen beter weten in afschildert — dit fraaie blad was zelf ook voor een overwinning der «democratie» — dan hadden de arbeiders, de Lansinks na deze perspraktijk en deze uitspraak op het tweejaarlijksch congres, uit den mond van Lansink Jr. in hoogst deszelve persoon, voor het front der troepen weggejaagd.

* * *

Men weet dat het N. A. S. samen met de S. D. P. het revolutionair socialistisch oomte heeft gevormd gedurende oorlog. Dit ging niet zonder stormis. Reeds in 1915 sloop het comité in. De wederontwakening had plaats na April 1916 na de intrekking der verloven voor alle gemobiliseerden. Het is merkwaardig in dit verband te constateeren hoe lauw „De Arbeid”, de eischen van het comité heeft verdedigd, zoo niet in den steek gelaten.

(Wordt vervolgd.)

DE ROODE VAAN

Onafhankelijk Orgaan voor Communistische Politiek

Redactieadres: B. LUTERAAN
Lijnbaansgracht 297^{boven}, Amsterdam

1e Jaargang No. 8
Maart 1920

Dit blad verschijnt eens per maand.
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 1.— per jaar.
Advertentiën f 0.15 per regel.
Administratie: Lijnbaansgr. 297^{boven}, A'dam.

De nieuwe fase der Deutsche revolutie.

Op het oogenblik dat wij dit schrijven, rukken de troepen van Herr Müller, kanselier van Duitsland bij de gratie van het Deutsche geallieerde kapitaal op, tegen de kern der gewapende arbeiders van Rijnland-Westphalen. De leden van de eerzame tweede Internationale Ebert, Müller en zijn medebeulen reddden Duitsland voor de Deutsche en geallieerden bourgeoisie uit de handen der gewapende arbeiders. De rijksweer, de vrijwilligers door den vrede van Versailles aan Duitsland opgedrongen, maken geen krijgsgevangenen. Ieder arbeider die in handen valt van deze moordenaars wordt standrechtelijk doodgeschoten.

De overeenkomst gesloten met den uitvoerenden raad en de afgezanten van Müller is geschonden; de belofte dat de witte garden, de rijksweer, niet het industriegebied zouden binnenrukken wordt overtreden. De laatste rest der gewapende arbeiders, een uitgelezen schaar van helven houdt thans nog stand tegen de troepen der contrarevolutie, tegen de vrijwilligers van Müller, tegen de gekochte lompentproletariërs, wier chef is aangesloten bij de 2e Internationale van den massamoord in dienst van het Engelsch-Amerikaansch imperialisme en Duitsch kapitalisme. Arbeiders, kameraden, klassegenooten, de strijd van de arbeiders van Rijnland-Westphalen voor de Radenrepubliek, voor het concentreren van alle macht in handen der arbeiders, is uw strijd. Laat u niet van de wijs brengen door de burgerlijke pers, het wapen der bourgeoisie in den klassenstrijd tegen het proletariaat.

De priesters, de dagbladschrijvers, de mannen der officiele wetenschap, het zijn alle knechten in dienst van het imperialisme, die liegen hachelen en draaien ten bate van den geldzak. De stroom van laster over Rusland, over den heldenstrijd der arbeiders in de Rijnstreek, komen uit die onzuivere bron. Het vuile moeras van het Nederlandsche imperialisme, waarin deze heeren leven, die de ideeën van de brandkast heilig zijn, die thans aangesloten zijn bij de heilige alliantie van het Entente-imperialisme bekend onder den naam Volkerenbond, zij vrezden den reus van het Deutsche, van het internationale proletariaat.

Gaaf ieder arbeider een geweer en vijfzig scherpe patronen en zijn vrijheid zij betogewarborgd zijn dan door alle mogelijke wetten, zoo schreef Frederik Engels. Niets vrees de bourgeoisie meer dan het gewapende en gediciplineerde proletariaat. Vandaar de woede der bourgeoisieknechten, der persridders, der spreekbaizen der heerschende klasse tegen de roode troepen van Rijnland.

* * *

Het avontuur van Kapp en Lüttwitz, de staatsgreep tegen Noske, Bauer, Ebert is in laatste instantie de schuld van de geallieerden. De opmarsch van de Baltische troepen tegen Berlijn, uit het kamp van Döberitz, komt voor rekening van de geallieerde contrarevolutie die Duitsland in haar greep houdt. Dit is geen veronderstelling maar de zuivere, feitelijke samenhang van zaken op dit punt. Het orgaan van het Engelsch imperialisme, „The Times”, schreef over den militairen opstand van Kapp-Lüttwitz:

„The German Troops whom the allies allowed to remain in the Baltic Provinces are the mainstay of the scheme”.

Wij geven dit weer in de taal waarin het geschreven werd. Want deze vaststelling van „The Times” dat „De Deutsche troepen welke met toestemming der geallieerden zijn gebleven in de Baltische provincies de voornaamste steunpilaren waren in het plan (Kapp-Lüttwitz) toont aan dat Ravesteijn consorten ongelijk hebben met de bewering alsof de jonkers alleen, of zelfs de hoofdschuld hebben aan den staatsgreep. Dit is één van de vele legendes van den bekrompen tiran v. Ravesteijn.

De Deutsche troepen die op last en met toestemming der geallieerden in Rusland bleven om als schutsmuur te dienen tegen de Bolschewiki, waren de garde van Kapp-Lüttwitz. Deze militaire eenheden zijn het geweest waardoor de staatsgreep eerst mogelijk is geworden. Maar niet minder waar is het, dat toen dit product van het Entente-jonker militarisme eenmaal bestond, men te Londen zeer wel begreep, niet achter Kapp te moeten gaan staan. Kapp en Lüttwitz beheerschen de massa niet. Integendeel zijn het middel om de massa kopschuw te maken, zij werken op het proletariaat als de roode lap op den stier. De Entente heeft deze kliek noodig om Duitsland onder te houden, om de contrarevolutie vast en zeker te maken onder het mom der democratie.

De uitbuiters en moordenaars van de heele wereld, de vrienden der Deutsche bourgeoisie, die heerschen door de Vorwärts en Müller, de geallieerden, begrepen van den aanvang af dat de rijksweer, de roode armee der arbeiders in naam der officieelen democratie, in naam der tweede internationale beter kon stand echtelijk vermoorden dan op gezag van den vrede van Versailles, welks handhaving is opgedragen aan de groote troepeneenheden aan den Rijn.

Het odium valt zoo geheel op de Deutsche knechten der geallieerden, de Ebertbandieten en niet rechtstreeks op de eigenlijke hoofdschuldigen, de geallieerden regeeringen. Zoo redt men den schijn, opdat de arbeiders in de landen der overwinnaars niet

zullen zien, dat hun regeeringen de oorzaak zijn, de schuld hebben aan den honger in Duitsland, aan den staatsgreep in Duitsland, aan den massaslachting in Duitsland.

Als het Deutsche proletariaat zich tot den laatsten man wapent en „eigen regeering”, aan Müller verslaat, dan zal achter de „eigen”, de vreemde, de werkelijke regeering opdoemen. De Engelsche, de Fransche, de Belgische, de Amerikaansche troepen die aan den Rijn staan, om het vredesverdrag van Versailles te handhaven. De kanonnen en geweren der Deutsche arbeiders zullen dan losbranden tegen den eigenlijken, den waren vijand van het Deutsche en alle proletariaten, het geallieerde imperialisme van Lloyd George, van Millerand, van Wilson, Tenzij het proletariaat in Engeland, in Frankrijk en Amerika opstaat. Gebeurt dit niet, dan zullen de roode legers van Duitsland samen met de roode legers van Rusland een groot gewapend kamp moeten vormen tegen het imperialisme der geallieerden, tegen de legers aan den Rijn, tegen de hoofdmacht der contrarevolutie van en in alle landen, belichaamd in het vredesverdrag van Versailles.

Arbeiders van Nederland, wat zult gij doen als krachtens de aansluiting van Nederland bij den Volkerenbond troepen der geallieerden willen oprukken tegen de roode legers door Nederland? Wat zult gij doen als de geallieerden, zelfs maar voedsel zenden van uiteen basis in Nederland gevestigd, aan de troepen die strijden tegen de revolutie?

Wij, de communisten van „De Roode Vaan” die de kern van de meening der 3e Internationale vertegenwoordigen, die nooit als „de Tribune” verdekt voor de overwinning der geallieerden zijn opgekomen, wij vestigen de aandacht der arbeiders op deze mogelijkheden. Wij verlangen dat zij dan op de bres zullen staan, met alle mogelijke middelen, om alle hulp in weiken vorm ook, aan de legers der geallieerden te beletten, met alle middelen waarover zij dan beschikken. Nederlandsche arbeiders, de strijd van de gewapende arbeiders in de Rijnstreek is uw strijd, is uw zaak! Laat u niet van de wijs brengen door de burgerpers, door „Het Volk”. Bereid U voor, houdt U gereed, want al wordt de strijd in Rijnland verloren of gectakt, weldra zal hij opnieuw ontbranden. Het Deutsche proletariaat zal na het Russische waarschijnlijk het eerst in zijn volle majesteit opstaan om Müller, die de grootindustrie van Hugo Stinnes redt te verslaan, om den hoofdvijand van het wereldproletariaat, het Engelsch-Amerikaansch Imperialisme te weerstaan. Om met Rosa Luxemburg, de vermoorde heldin te spreken, de revolutie zij was, zij is en zij zal zijn.